

VISSZHANGKAMRA

Az égbolt fedeléről visszaverődő
hang vagyok én is. Először megköt: legyen.
Majd megszólal a teremtés hullámhosszán:
a szelektív gyűjtés még várat magára.

Színkód szerint kerül a földbe a hasznos,
szinkronban párolog el, ami azonos.
Mi végre, hisz úgylis egybekerül majd mind,
tudod, visszhangkamrája az égnek a föld.

Lefelé nőnek a hegyek, és befelé
lóg rajtunk a gyümölcs. Szelektív a szüret,
de egyenlővé leszünk az erjedésben.

Jóvátételként átláthatóvá tesz majd
a diszkrét, morajló lepárlás. Lassacskán
lecsapódik a gőz az ég üvegéről.

PARABOLA

A lapostetőn megannyi parabola,
valaki járkal köztük, jelet kutatva
nézi az eget antennányi szemekkel,
mik hangtalan siklanak az érkező reggel

lebomló sötétjén. Mikorra körbeér,
a látvány peremén kivillan a fehér:
a ragasztás mentén púposodik, szakad
az adásszünetnyi, gomolygó pirkadat.

A fel-felszegezett tekintet gazdája
kékre, óriásra hizlalja íriszeit.
Egyre csak duzzad, puffad és kerekedik,

végül szertefolyik a szivárványhártya,
míg a jelre szomjas fejbe gravitálva
mélyre hatol az éj szűrős pupillája.

EGY ÚJ REND

Itt bent minden üres, tiszta, érintetlen.
Homályosra füstölt formája a rendnek.
Fülej csak: amit hallasz, ütemekből áll,
mégsem nevezné zenének, sem beszédnek.

Semmi sem morajlik úgy, ahogyan a
fejben örvénylik a test. Befelé szór szét.
Ebben a füstüvegű emlékszobában
hagyod majd megtörténtté tenni a csendet.

Nem nyúlhatsz semmihez, mégis rád dől, ellep,
aztán felveszi alakod ez a mondat,
lassú belégzés közben várod a végét,

majd egy kilégzéssel engeded útjára.
Körbetáncol, integet feléd egy új rend.
Ott kint minden üres, tiszta, érintetlen.

KITOLÁSI SZAKASZ

Elnehezül a gyomor, hasogat a fej,
köztük torok szorul, mellkas kalapál.
A szervekben megtermelt hő és a külső
hideg metszéspontján gyűrött lesz a bőr.

Mint akit saját maga húz befelé, úgy
szikkad a tested. Bensődöt szorítanád,
ölelnéd át, ilyennek tűnsz legalábbis.
Vagy a port és a hamut szívja a vákuum?

A naptárt nézed. Az adventből csak néhány
nap maradt, aztán nem várunk már senkit,
csak azt, aki a várakozásban lakik,

és folytonos világrajövésre tanít:
lélegzetvételenként tartani vissza
a felsírást, kitolni a megszületést.

VÉGE

Ha regényt írnál, talán így érne véget:
a HÉV szentendrei végállomásánál
elfogyasztott kis adag gyrostál mellett
a nyomozó hirtelen rájön, ki tette.

Zakóban indul el, kabátja ki tudja,
merre. Gyomra forog, pedig csirkegyrost
kért, nem bárányt. Végére járt, és most ő is
a végét járja. A fej: leomló bálvány,

mellkasára dől, amint felszáll a HÉV-re.
Fűtetlen kocsikban zakóban is izzad.
A végállomásról a Duna-partra megy,

kövek közt ül, mint a hulladékfa-szobor.
Akkor látják utoljára. Az utolsó
oldalon fázik, mint aki megszületett.